

Alakoulun tuntien seurannasta
Mauri Heinonen, 157668

Seurasin alakoulun tunneilla teknistäkäsityötä, uskontoa sekä äidinkieltä. Seurattavat oppilaat olivat viides ja kuudesluokkalaisia. Ja näistä seurattavista kuudesluokkalaiset (tekninentunti) olivat Itä-Suomen koulusta ja muut luokat Normaalikoulusta.

Ensi vaikutelmana oli se, että voi että mikä kaaos täällä vallitsee. Voiko kukaan oikeasti hallita tätä huutoa, riemua ja jatkuvaa ähellystä. Melko nopeasti kävikin ilmi, että kyllä voi. Luokanopettajalta vaaditaan kyllä ihan erilaista osaamista kuin mitä aineenopettajalta. Yksinkertaisuudessaan tämä näkyy jo siinä, että aineenopettajan tulee hallita se oma aineensa todella hyvin, kun taas luokanopettajan tulisi hallita lukuisia aineita hyvin, koska joutuu opettamaan useampia aineita. Näin ollen luokanopettajan vaatimukset ovat melko korkeat. Toisaalta huomasi kyllä, että opettajilla on suuria eroja eri aineiden hallinnassa. Samoin on varmasti myös aineenopettajien kesken.

Ensimmäiset tunnit, jotka seurasin oppitunteja, kiinnitin huomiota siihen, että oppilaat ovat tuossa iässä paljon välittömämpiä kuin mitä esimerkiksi yläkoulussa. Oppilailta tulee paljon suuremmin, ehkä jopa aidommin kommentit asioista. Heidän vastauksissaan on vielä aistittavissa sitä lapsenomaisuutta, riemua kuten myös oppimisessa. Heidän opettamisessaan käytetään enemmän leikinomaisia keinoja hyväksi kuin mitä vanhemmille oppilaille. Missä vaiheessa tämä hauskuus oppimiseen varisee pois? Missä vaiheessa oppilaista tulee sellaisia, ettei mikään voisi kiinnostaa? Suurin ero alakoulunoppilaissa verrattuna esimerkiksi juuri yläkoulun- sekä lukionoppilaisiin on juuri tämä välittömyys, vilpittömyys. Tuossa iässä ei vielä tarvitse esittää mitään sellaista mitä ei oikeasti ole ja voidaan olla vielä kavereita myös vastakkaisensukupuolen kanssa, ettei heti kaverit ala vääntämään jotain juttua.

Mitä sitten tulee itse opettamiseen, niin ei se minusta nyt niin paljoa poikkeaa aineenopettajan työstä. Lähestymistavat ovat hieman erilaisempia. Opettajissa huomasi myös selviä eroja. Yläkoulussa ja lukiossa oppilaisiin suhtaudutaan kuin aikuisiin ja heille puhutaankin kuin aikuisille, kuin toiselle ihmiselle. Alakoulussa tavallaan unohdetaan, että ollaan edelleen tekemisissä ihmisten kanssa ja aletaan puhumaan hassusti. Tällä

hassusti puhumisella tarkoitan sitä, että opettajat puhuvat kuin pikkuvauvoille. Heidän äänenpainonsa muuttuvat sekä äänenvärinsä. Tämä varmasti on ihan hyvä homma esi-
koululaisille sekä ekaluokkalaisille, mutta ei sentään enää viides- tai kuudesluokkalaisil-
le. Niin opetus itsessään oli melko samankaltaista. Vaikka opetuksessa käytettiin hyväkseen aineenopettajia enemmän leikkejä ja vastaavia lähestymistapoja, niin siitä huolimatta opettaja puhui melko paljon luokassa, ihan niin kuin vanhemmillakin oppilailla. Sinällään tämä oli hassu huomata, kun kuitenkin opettajakoulutuksessa puhutaan on-
gelmalähtöisestä oppimisesta, oppilaslähtöisestä oppimisesta sekä siitä, että pitäisi teet-
tää paljon töitä ja opettajan tulisi olla vähän äänessä.

Yhteenvetona voidaankin todeta, että ei se alakoulussa opettaminen niin paljoa erilaista ole. Oppilaat ovat vain nuorempia ja hallittavien aineiden määrä on suurempi kuin mitä aineenopettajana toimiessa. Aineenopettajana täytyy hallita muutama aine, kun taas luokanopettajana pitää periaatteessa hallita kaikki perusasteella opetettavat aineet aina liikunnasta matematiikkaan. Näin voisikin todeta, että luokanopettajan työ ei ole todellakaan yhtään helpompaa kuin mitä aineenopettajan työ, joissakin tapauksissa voisi jopa todeta sen olevan huomattavasti haastavampaa ja vaikeampaa. Tämän visiitin ansiosta ymmärrän hieman paremmin Suomalaista koulujärjestelmää ja sitä kulkua, minkä oppivelvollinen käy lävitse. Paljon asiat ovat muuttuneet siitä, kun itse olin silloisessa alasteella. Tämän vierailun ansiosta, en myöskään näkisi mahdottomana itseäni opettamassa alakoulussa. Täytyy vain todeta, että mielenkiintoinen työskä luokanopettajilla kyllä on.